

[Peter Nielsen.]

ramt kommunal anlægsvirksomhed og boligbyggeri. Det vil måske være bedre at lade her end fortsat at lade mere eller mindre unyttig investering i den private sektor. En effektiv produktion er jo også betinget af, at de offentlige faciliteter er i orden.

Men der finder jo også ulovlig unddragelse af skattepligten sted. Der er måske ofte overdrevne forestillinger om, hvor let det er at snyde i skat i Danmark, men vort udviklede skattesystem åbner mange muligheder, og der er ikke tvivl om, at disse muligheder i rig udstrækning udnyttes. Den forenkling, som meroms og kildeskat vil give, vil betyde, at disse muligheder begrænses meget stærkt, og at ligningsmyndighederne ikke overbebyrdes med mere eller mindre ligegyldigt arbejde, men kan koncentrere sig om det væsentlige. Ligeledes bør det vel overvejes, om hele vort ligningsvæsen ikke skal omorganiseres, så det kommer mere i kontakt med det moderne samfund.

Inflation med dertil hørende prisstigninger, kursfald m. m. kan ingen af os lide, men en for voldsom kur kan gøre ondt værre. Det er udmærket, at grunden til inflationen nu undersøges — selv om den altså ikke er et specielt dansk fænomen — men en ensidig hagen sig fast i, at det er de pristalsregulerede lønninger, der er skyld i det hele, kan ikke være rigtig. Beretningen fra det økonomiske råds formandskab viser jo, at de øvrige befolkningsgrupper har sat deres indtægter højere i vejret end lønmodtagerne, vel ikke mindst dem, der har handlet med jord.

Der forestår nu folketinget en samling med mange opgaver og vel også med mange uoverensstemmelser på det indenrigspolitiske område. Det er derfor glædeligt, at der fortsat er bred enighed om vor forsvars- og udenrigspolitik. Det er for så vidt unødvendigt at gentage, at den danske befolkning ønsker at leve i fredelig sameksistens med alle andre mennesker, at vort mål er fred og fordragelighed, og at alle uoverensstemmelser bør løses ved forhandlinger, hvilket Danmarks røst jo også har sagt i internationale forsamlinger.

Da vi mødte her til folketingets åbning, blev vi mødt med et stort skilt: Stands krigen i Vietnam! Hvis det danske folketing havde nogen indflydelse derpå, var denne

krig for længst standset. Det er godt, at ungdommen har stor interesse for udenrigspolitik, og det er udmærket, at man manifesterer sin afsky for krig og atombomber, men demonstrationer over for folketinget må dog være unødvendige. Vi har vedtaget — og det er gentaget i åbningstalen — at vi ikke skal have atombevæbning i Danmark, og at vort mål er fredens. Verdensbilledet ændrer sig næsten fra dag til dag, men det kan selvfølgelig ikke ændre vore anskuelser og vor principielle stilling. Derimod kan det selvfølgelig ændre vort syn på, hvordan vi bedst fremmer dem og bedst sikrer vort lands eksistens og sikkerhed. Det må betyde, at efter som verdenssituationen ændrer sig, kan det ændre vor handlemåde. Der synes dog ikke i dag at være noget, der skulle betyde, at vi nu skulle skifte politik; men hvem ved, hvordan verden ser ud om 4 år, og hvordan magtfordelingen og magtkoncentrationen så er?

Vi må fremdeles være ivrige deltagere i internationalt arbejde og fortsat være vågne over for alle ændringer. Det gælder også på det handelspolitiske område, men at Danmark i dag skulle begynde at engagere sig i en markedspolitik, som er mere uklare — for at sige det med et pænt ord — end nogen sinde, vil næppe være velovervejet. Vi må selvfølgelig fortsat forhandle og medvirke til at skabe mere klarhed, og dette arbejde er i gode hænder.

Vi må fortsat støtte u-landene efter den evne, vi har. Nogle synes måske, at vi kunne vise noget mere evne og yde noget mere. Det må vi vel også forsøge; men det må tages i betragtning, at det største ansvar dog må påhvile de nationer, der i sin tid udnyttede disse u-lande som kolonier. Danmark har altid haft underskud i sin rolle som kolonimagt. Vor sidste koloni, Grønland, er nu en del af riget, og det har krav på støtte fra Syddanmark. Vi ofrer mange, men ikke for mange, penge på Grønland — det må jo også tages i betragtning, når hele u-landsproblemet behandles.

Men foreløbig er det altså vore indre forhold, der først og fremmest vil give folketinget arbejdsstof; vi må håbe, at afklaringer inden for oppositionen snart er til ende, så det praktiske arbejde kan begynde. Resultatet af forårets forhandlinger var jo, at det knagede i oppositionens fuger og bånd